

TURINYS

Ižanga 7

- Kineziterapeutas **Dovydas Anglickas** 11
- Aktorė **Ilna Balsytė** 17
- Karininkas **Remigijus Baltrėnas** 27
- Kalvis žirgų kaustytojas **Virginijus Baltrušaitis** 37
- Sinoptikė, orų pranešėja **Edita Gečaitė-Česnulevičė** 43
- Žurnalistas **Edmundas Jakilaitis** 51
- Kraštovaizdžio specialistė **Agnė Jasinavičiūtė** 61
- Pianinų ir fortepjonų meistras **Eugenijus Karanauskas** 71
- Delfinų treneris **Mindaugas Lukošius** 77
- Kirpėja **Laura Markevičienė** 87
- Fotografas **Šarūnas Mažeika** 93
- Lėktuvo pilotė **Julija Michalčenko** 99
- Maisto žurnalistė **Beata Nicholson** 107
- Troleibuso vairuotoja **Dalia Puikienė** 115
- Gydytoja kardiologė **Rūta Raugelienė** 121
- Filmų garsintojas **Eidvydas Stankevičius** 129
- Kelionių ekspertas, kelionių organizatoriaus vadovas
Rimvydas Širvinskas-Makalius 137
- Vairuotojas, apsaugos karininkas **Robertas Šukšta** 147
- Kunigas **Algirdas Toliatas** 157

Džinsų studijos įkūrėjas Tomas Trifonovas	163
Ekskavatoriaus mašinistas Albinas Uzdanaivičius	169
Vestuvių organizatorė Laura Vagonė	175
Lenktynininkas Benediktas Vanagas	183

IŽANGA

Mokydamasis Šeduvos gimnazijoje retokai susimąstydavau, kuria linkme pakryps mano gyvenimas užvėrus mokyklos duris.

Vaikystėje kaimyno sode žaisdavome kareivines, bet taip ir nepradėjau svajoti kada nors tapti kariškiu. Šiek tiek ūgtelėjęs domėjausi žurnalistika. Buvau įsitikinęs, kad tai labai įdomus ir dinamiškas darbas, beje, nuomonės lig šiol nepakeičiau.

Lemtingas įvykis gyvenime įvyko prieš šešioliktą gimtadienį. Tuo metu buvau jau baigęs 10 klasių, su broliu ir tėvais buvome išvykę atostogauti pas pajūryje gyvenančius giminaičius. Taip jau maloniai sutapo, kad lankydamiesi Klaipėdoje minėjome mano gimimo dieną. Sveikino ne tik tėvai, bet ir giminės, kurie kažkaip sužinojo apie mano šventę. Mane pasveikinusi teta įteikė praktišką dovaną – dovanų kuponą, už kurį galėjau įsigyti norimą knygą iš knygyno. Ilgai svarsčiau, ką labiausiai norėčiau nusipirkti, kol galiausiai nusprendžiau, kad reikia įsigyti tokią knygą, kurią galėčiau skaityti ir naudoti daugybę kartų.

Kadangi buvau nusprendęs 11 klasėje toliau mokytis geografijos, į gimtąją Šeduvą grįžau su nusipirktu pačiu naujausiu atlasu!

Esu nuoširdžiai dėkingas mane mokiusioms geografijos mokytojoms Danutei Markuckienei ir Egitai Brazienei ne tik už dalykinę žinią, bet ir už perduotą aistrą geografijos mokslui.

Baigęs mokyklą nedvejojau – pasirinkau geografijos studijas tuometiniame Vilniaus pedagoginiame universitete. Šešeri studijų metai ne tik praplėtė mano akiratį ir suteikė naudingų žinių, bet ir padėjo atsakyti į klausimą, ką norėsiu veikti baigęs studijas.

Likimo keliai mane atvedė į Vilniaus Balsių progimnaziją, kurioje vaikus mokau geografijos. Mokykla man yra vieta, kurioje ne tik ugdu vaikus, bet ir pats augu, keldamas sau vis naujus tikslus. Pirmaisiais darbo metais per savaitę vesdavau vos tris geografijos pamokas, taip pat dirbau

mokytojo padėjėju, bet net ir tada buvau labai laimingas ir dėkingas mokyklos vadovybei už galimybę prisijungti prie puikios pedagogų bendruomenės. Bėgant metams darbo krūvis vis didėjo, daugėjo pamokų, tapau klasės auklėtoju, įkūriau Mažąją mokinių savivaldą, kiek vėliau pradėjau rengti užsiėmimus Jaunųjų keliautojų klubui, tapau Karjeros ugdymo darbo grupės nariu. Prieš keletą metų su kolegėmis mokytojomis pirmąkart surengėme „Profesijų dieną“, pakvietėme atvykti ir apie savo profesijas papasakoti skirtingų veiklų atstovus. Papasakoti vaikams apie savo darbą buvo atvykę sportininkai, skrydžių palydovės ir orlaivio pilotė, kariškiai, veterinarė, policininkai, gydytojai ir daugybė kitų savo darbą mėgstančių žmonių.

Prieš keletą metų atvykti į susitikimą su mūsų mokyklos vaikais ir papasakoti apie savo profesiją pakviečiau aktorę Iloną Balsytę. Tąkart pokalbis vyko išties nuoširdžiai ir įdomiai. Po susitikimo grįžus į pamokas vaikai net klausė, ar mes su aktore buvome iš anksto suderinę klausimus.

Suprasdamas, kad vaikams įdomu sužinoti skirtingų profesijų atstovų darbo subtilybes, praėjusiais metais sugalvojau įkurti profesijų būrelį. Kai pradėjau kurti būrelio programą, pirmiausia nuėjau į knygyną ir konsultantės paprašiau rekomenduoti keletą knygų, kuriose būtų išsamiai aprašomos profesijos, dalinamasi gerąja patirtimi. Išgirdusi šį mano klausimą knygyno konsultantė šiek tiek sutriko ir atvirai atsakė, kad tokios literatūros neturi. Grįždamas iš knygyno ėmiau svajoti, kad knygą galėčiau parašyti aš pats.

Džiaugiuosi, kad svajonei buvo lemta išsipildyti.

*Dēkoju savo šeimai, Eglei ir visiems artimiesiems,
kurie palaikē mano idejā.*

*Taip pat nuoširdžiai ačiū tariau pašnekovams,
radusiems laiko susitikti ir pasikalbēti.*

Kineziterapeutas

DOVYDAS ANGLICKAS

Mano močiutė yra kilusi iš Leipalingio miestelio šalia Druskininkų. Lankydami močiutės gimtinėje, kasmet užsukdavome ir į šį kurortą. Man šis miškų apsuptyje įkurtas miestas labai patiko, tad paklaustas, ką norėsiu baigęs mokyklą studijuoti ir dirbti, atsakydavau, kad norėčiau gyventi Druskininkuose ir dirbti masažuotoju. Taip jau susiklostė, kad tapau mokytoju, tad apie kitados svajotą profesiją nusprendžiau pakalbėti su šios srities atstovu.

Su Dovydu susitikome ankstyvą rytą Klaipėdos senamiestyje. Matyt, buvome pirmieji šalia Danės upės įsikūrusios kavinės klientai. Gurkšnodami kavą pradėjome kalbėti apie jo vaikystę, netrukus kalba pasisuko apie kineziterapijos studijas ir šiuo metu atliekamą darbą.

JŪSŲ PROFESIJA – GERINTI ŽMONIŲ SVEIKATĄ. KODĖL NUSPREDĖTE PASIRINKTI TOKĮ KELIĄ?

Būdamas 16 metų patyriau stuburo traumą ir po jos jaučiau didelį diskomfortą, tad pradėjau domėtis, ką daryti, kad sumažinčiau skausmus ir pagerinčiau sveikatą. Ieškojau žinių, kas tai per specialybė, kai kuriuos gydymo metodus pradėjau taikyti sau. Kai nusprendžiau rinktis kineziterapijos studijas universitete, jau buvau sukaupęs nemažai žinių apie tai, ko reikės mokytis. Nuo vaikystės sportuodavau, todėl pasirinkau kineziterapijos studijas Lietuvos sporto universitete. Kartais net pajuokaudavau, kad jei specialybė neatneš sėkmės, tai bent pats save pagydsiu.

KADA PRADĖJOTE DIRBTI?

Pirmąjį darbą susiradau dar nebaigęs mokslų. Studijuodamas trečiame kurse atlikau praktiką ir po jos įsidarbinau viename kineziterapijos centre. Visada buvau tas studentas, kuris domisi, klausia apie galimybes, galbūt tai ir lėmė, kad įsidarbinau.

KAIP PRISTATYTUMĖTE SAVO PROFESIJĄ ŽMOGUI, KURIS APIE JĄ MAŽAI GIRDĖJĘS?

Kineziterapeuto darbas yra gydymas per judesį. Šį darbą sudaro mankštų vedimas, masažai ir jų technikos, darbas vertikaliose voniose, mankštos baseine. Atlikti judesius vandenyje lengviau, ypač esant dideliems stuburo ar sąnarių skausmams. Pirmiausia norėčiau pabrėžti, kad šiam darbe turi atiduoti labai daug savęs. Pradėjęs bendrauti su žmogumi aiškinuosi, kuo jis skundžiasi, kada patiriami didžiausi skausmai. Vėliau sudarau gydymo programą, domiuosi, kokia buvo savijauta po procedūrų. Tai dažniausiai užima daug laiko ir nėra taip paprasta.

KĄ DARYTI, JEI ŽMOGUI REIKIA PAGALBOS, BET JIS NEGALI ATVYKTI Į VERTIKALIAS VONIAS AR Į KINEZITERAPIJOS CENTRĄ?

Kineziterapeutas gali dirbti ir namų sąlygomis – atvyksta į namus ir ten veda mankštą, atlieka masažus ir įvairius tempimus. Taip pat galima atlikti šildymo procedūras ar kitus reikalingus gydomuosius veiksmus.

DAŽNIAUSIAI VYKSTATE GYDYTI ŽMONIŲ Į NAMUS AR ESATE ATIDARĘS GYDYMO KABINETĄ?

Mano darbo privačioje įstaigoje diena įprastai prasideda 8 valandą ryto, o baigiasi 16 valandą. Baigęs šį darbą važiuoju gydyti į namus, nes žmonės, patyrę avarijas, insultus, stuburo traumas, dažniausiai negali vaikščioti, apsitarnauti, kai kurie būna gulintys.

KADA PAPRASTAI KREIPIAMASI Į KINEZITERAPEUTĄ?

Dažniausiai į mane kreipiasi žmonės, kurie yra patyrę stuburo traumas, taip pat turi bėdų dėl sąnarių. Daugiausia tarp mano pacientų žmonių, kurie dirba sėdimą darbą. Pavyzdžiui, vairuotojai, buhalterės. Taip pat daug žmonių, kurie dirbdami atlieka vienodus judesius, pavyzdžiui, krovikai, nuolat pakraunantys ir iškraunantys prekes, arba dirba vienoje statinėje padėtyje, pavyzdžiui, odontologai, chirurgai. Dažnai pagalbos prašo ir sportininkai. Jie patiria traumas, nesulaukia, kol pasveiks, grįžta sportuoti arba visai nedaro pertraukų, o tada traumų tikimybė dar didesnė.

Jeigu žmogus nuolat dirba nepatogioje pozicijoje, bet daro pertraukėles, atlieka mankštas savarankiškai ir pakeičia kūno padėtį, gali apsieiti ir be kineziterapeuto pagalbos. Darbe net pastebiu tam tikras tendencijas: pavasarį padaugėja slidinėjimo traumas patyrusių žmonių, o rudenį padaugėja tų, kurie patyrė traumas nardydami ar važiuodami motociklais. Traumos gali būti įvairios: kojų, rankų lūžiai, sausgyslių ar raiščių plyšimai, stuburo problemos – išvaržos ar panašiai.

KAIP IŠVENGTI KŪNO SKAUSMŲ, DĖL KURIŲ GALI TEKTI KREIPTIS PAGALBOS Į PROFESIONALUS?

Nežinant konkretaus atvejo sunkoka pasakyti, kokia veikla reikėtų užsiimti. Reikia žinoti, kad būtina keisti kūno padėtį ir stengtis rasti laiko mankštoms. Siūlyčiau bent kartą pasikonsultuoti su kineziterapeutu, papasakoti jam apie savo darbą ir kokiose pozicijose tuo metu būna kūnas – sulaukus patarimų mankšta bus tikslingesnė. Gali užtekti ir paprastų tempimo pratimų, keisti padėtį ir trumpai pasimankštinti darbo vietoje.

KIEK ĮPRASTAI TRUNKA PACIENTŲ GYDYMAS?

Gydymas trunka įvairiai, priklauso nuo traumos ir jos sudėtingumo. Kartą į mane pagalbos kreipėsi žmogus, kurį partrenkė automobilis. Jam buvo pažeistas stuburo kamienas. Tada gydymas

iš tikrųjų trunka ilgai, didžiausi pasiekimai – iki penkerių metų. Per pirmus dvejus gydymo metus galima padaryti didžiausią pažangą, vėliau sveikatos būklė atsistato vis sunkiau. Aš pas tą žmogų jau metus važinėju į namus, reikia išstampyti raumenis, nes visas sukaustytas, taip pat atlikti kitus gydomuosius veiksmus. Kaip minėjau, jo sveikatos pagrindiniai pokyčiai turi įvykti per pirmus penkerius metus, bet patys pirmi sveikatos gerėjimo ženklai nebus greitai pastebimi. Pagrindinis tikslas yra tas, kad pacientui nepablogėtų, kad nors ir iš lėto, bet būtų pastebimas sveikatos gerėjimas. Dar labai svarbu, kad žmogus ir pats savęs neapleistų – negailėtų, atlikinėtų pratimus, nes vien kineziterapeuto darbo gali neužtekti. Pamatęs pacientą jau patį pirmą kartą pasakiau, kad jis nepradės bėgioti po kelių mėnesių. Viskas vyksta labai iš lėto ir tam reikalinga didžiulė kantrybė.

Kartais nutinka taip, kad pacientas paklausia chirurgo, ar pavyks greitai pasveikti, o gydytojas atsako, kad netrukus viskas bus gerai. Tačiau kai tas žmogus atvyksta pas kineziterapeutą, mes kartais turime nuliūdinti, kad viskas užtruks ilgai, reikės įdėti daug bendro darbo. Tokiu atveju kineziterapeutas lieka kaltas, kad neįvykdo nepagrįstų chirurgo pažadų.

KOKIOMIS VEIKLOMIS UŽSIIMDAMI ŽMONĖS PATIRIA DIDŽIAUSIAS TRAUMAS?

Kartą į mane kreipėsi žmogus, kuris šoko nuo Nidos molo į vandenį, bet buvo nepakankamai gilų ir buvo patirta skaudi trauma – lūžo kaklas. Kai po nelaimės nukentėjusysis buvo nuvežtas į ligoninę, jis nejudino nė vienos galūnės, vėliau Palangos reabilitacijos ligoninėje pragulėjo tris mėnesius ir tik tada po truputį pradėjo judinti rankas. Mes susipažinome ir kartu dirbti pradėjome po reabilitacijos praėjus porai mėnesių. Pačioje pradžioje į namus gydyti važiuodavau po tris kartus per savaitę, vėliau jis susirado dar vieną kineziterapeutę, nes aš galėjau atvykti tik vakarais, o to buvo per mažai. Taigi pačioje gydymo pradžioje pavyko pasiekti, kad žmogus bent truputį judintų pečius. Šiek tiek judino ir rankas, bet negalėjo

jų ištiesti. Svarbiausia, ką per metus pasiekėme, yra tai, kad jis jau gali pats ištiesti ranką, atlikti kai kurias nesudėtingas funkcijas. Tačiau žmogus tapo daug savarankiškesnis, pats gali atidaryti ir uždaryti duris, dabar kur kas lengviau valdyti neįgaliojo vežimėlį, sustiprėjo pečių juosta. Dabar jau eina treči gydymo metai, nemažai pasiekta, nors dar sunkiai valdomi pirštai, jau pavyksta savarankiškai pavalgyti. Jei su šiuo žmogumi nebūtų dirbę specialistai, jo būklė būtų arba išlikusi tokia, kokia buvo po nelaimingo atsitikimo, arba net dar pablogėjusi.

AR TENKA DIRBTI IR SU PSICHOLOGIŠKAI PALŪŽUSIAIS PACIENTAIS?

Taip, pasitaiko pacientų, kurių psichologinė būklė blogesnė už fizinę. Kartais kreipiasi rimtų sveikatos problemų turintis ligonis, kuris nesiskundžia tiek, kiek kitas, kurio padėtis kur kas geresnė. Būna, kad tenka išklaudyti pacientų problemas, tam reikalingas psichologinis pasirengimas, kitaip mane patį apimtų depresija. Pamenu, studijuodami universitete turėjome psichologijos paskaitas, bet kur kas naudingesnė dirbant įgyta praktika.

KAS DARBE JUMS TEIKIA DIDŽIAUSIĄ LAIMĘ?

Mane labiausiai džiugina tai, kad galiu pagelbėti žmonėms gerinti sveikatą. Sutikęs žmones, kurie pas mane gydėsi ar vis dar gydosi, visada pasidomiu, kokia jų sveikatos būklė. Man didžiausią laimę suteikia tai, kad jie jaučiasi geriau, kad mano pastangos nenuėjo veltui. Visa tai kelia geras emocijas.

Aktorė

ILONA BALSYTĖ

Ilona Balsytė – viena žinomiausių Lietuvos aktorių. Ją galime pamatyti ir teatro scenoje, ir televizoriaus ekrane. Tačiau su Ilona susitikome ne po spektaklio repeticijos ir ne filmavimo aikštelėje. Pokalbio apie aktorės profesiją Ilona mane pasikvietė į jos Antakalnyje įkurtą vaikų muzikos mokyklėlę. Saulei leidžiantis labai nuoširdžiai pasikalbėjome!

ILONA, KADA PIRMĄ KARTĄ ŽENGĖTE Į TEATRO SCENĄ?

Teatras mane lydėjo nuo vaikystės, nes aš pati vaikystėje su pusbroliais ir pusseserėmis kurdavau spektaklius. Būdavau šios veiklos iniciatorė, režisierė, pagal pasakas kurdavome vaidinimus kaime pas močiutę. Prisimenu, kad tekdavo vaidinti pačius blogiausius vaidmenis. Mūsų giminėje buvo daug pusseserių ir tik vienas pusbrolis. Pusseserės nenorėdavo „blogų“ vaidmenų, tad jie atitekdavo man. Vaikystėje taip pat lankiau šokių būrelį, muzikos mokyklą, dainavau ir viena, ir ansambliuose, keliuose choruose.

Labai džiaugiuosi, kad mokydamosi mokykloje nelankiau jokio dramos būrelio, nes neketinau būti aktore, nors reikėtų atkreipti dėmesį, kad tie, kurie lanko dramos būrelį, dažniausiai aktoriais netampa. Nenoriu sumenkinti dramos būrelių, bet vaiko psichologija tokia, kad jis savęs nesuvokia ir nevertina iš šalies maždaug iki paauglystės. Tad jam teatro principais sukurti vaidmenį ir išgyventi personažo istoriją yra sunku. Kita vertus, daugelyje pasaulio kalbų kalbant apie vaidybą vartojamas žodis „žaisti“,

o ne „vaidinti“. Anglų, rusų, vokiečių, prancūzų kalbose sakoma, kad aktorius žaidžia. Šiuo žodžiu nurodoma, kad aktorius iš principo veikia taip, kaip veikia vaikai, kai žaidžia situacijas, kuria iliuzijas. Mūsų kalboje žodis „vaidinti“ turi ir neigiamą prasmę – sakoma, kad jei žmogus vaidina, tai jis blogai elgiasi, nesijaučia savimi, yra nesąžiningas.

Taigi tikrai prasminga, kai dramos būreliuose improvizuojama ir kuriama žaidžiant su vaikais. Svarbu žaisti situacijas visiškai nereikalaujant repetuoti tuos pačius veiksmus. Vaikai gyvenime nežaidžia vis taip pat, visada išsirutulioja kitos aplinkybės, kurių nereikia atkartoti.

TAD AKTYVIAI DALYVAVOTE POPAMOKINĖSE VEIKLOSE. KOKIA VEIKLA SVARBU UŽSIIMTI MOKYKLOJE, NORINT TAPTI AKTORIUMI?

Svarbu lavinti visus įrankius, kurie reikalingi aktoriui. Svarbu šokti, muzikuoti, aktyviai sportuoti. Pačiame pirmame aktorystės studijų kurse reikia mokėti padaryti špagatą, stovėti ant galvos, tad jei nebūsi sportiškas, gali nepavykti atlikti daugelio nurodymų ir negausi įskaitos. Taip pat reikia gebėti dainuoti tiek vienam, tiek ansamblyje. Jei vaikystėje nebus lavinti įvairūs gebėjimai, pasirinkus aktorystės studijas gali būti didelių sunkumų. Anksčiau ar vėliau visi studentai persilaužia, bet reikia daug dirbti, kur kas paprasčiau būtų, jei svarbiausi dalykai būtų lavinami nuo mažens.

KUR ŠIUO METU RENGIAMI AKTORIAI?

Aktoriais galima tapti studijuojant Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje, nors bandoma aktorius rengti ir kitose Lietuvos aukštosiose mokyklose. Noriu pabrėžti, kad Lietuvoje tradiciškai rengiami teatro aktoriai. Kino aktorystės specifika yra visai kita.

KAS JUMS ARČIAU ŠIRDIES – KINAS AR TEATRAS?

Man patinka ir kinas, ir teatras. Abi šios sritys turi savo žavesio ir savų sunkumų. Aš filmuotis pradėjau po pirmo studijų kurso, tada mane kvietė atvykti filmuotis į Maskvą. Baigusi studijas filmavausi ir Lietuvos kino studijos filmuose, televizijos pastatymuose. Nors darbas prieš kamerą visai kitoks nei scenoje, man jis labai patinka.

ESATE VIENA IŠ KEISTUOLIŲ TEATRO ĮKŪRĖJŲ. KAIP BUVO ĮKURTAS ŠIS TEATRAS?

Tais laikais mes pirmieji įkūrėme privatų ir nepriklausomą teatrą. 1989 metų sausio 6 dieną susėdome su Aidu Giniočiu, Sigučiu Jačėnu bei režisieriumi Romu Vikšraičiu ir nusprendėme įkurti teatrą. Tuo metu privačiame sektoriuje galiojo kooperatyvo forma, tad mūsų teatras buvo kooperatyvas „Teatras“. Mums pritaikė didžiulius mokesčius kaip kokiems verslininkams ir teko juos mokėti. Kiek vėliau tapome pirmąja viešąja įstaiga kultūros srityje. Pirmasis teatro dešimtmetis buvo sunkus visomis prasmėmis, mes buvome nepažinti, sulaukdavome tik žiūrovų palaikymo. Ypač mūsų spektaklius mėgo lankyti vaikai. Jų dėka buvome mylimi, laukiami ir populiarūs.

KOKS YRA AKTORIAUS GYVENIMO RITMAS?

Reikėtų pasakyti, kad aktorius darbas visiškai netelpa į įprastus darbo laiko rėmus, kai dirbama nuo aštuntos ryto iki penktos vakaro. Kiekvieną mėnesį skiriasi aktorių repeticijų laikas, kiekvieną mėnesį suvaidinamas skirtingas skaičius spektaklių, tad šiame darbe nėra jokio pastovumo ar nusistovėjusių taisyklių. Taip pat nėra ir pastovaus atlyginimo.

IŠ AKTORYSTĖS TURBŪT NEPAVYKTŲ SUSIKRAUTI DIDŽIULIŲ TURTŲ?

Tikrai ne. Patyręs aktorius per mėnesį gali suvaidinti apie 10 spektaklių, turintis mažiau patirties kartais vaidina tik dviejuose

trijuose. Taigi pragyventi nelengva ir aktoriai ieškosi papildomų veiklų. Valstybiniuose teatruose dalis aktorių gauna pastovius atlyginimus, jų finansinė padėtis galbūt kiek geresnė.

VAIDINOTE SPEKTAKLYJE „PASKUTINIAI BRĖMENO MUZIKANTAI“, KURIS SULAUKĖ DIDELIO POPULIARUMO, BET BUVO BAIGTAS RODYTI. KODĖL TAIP NUTINKA, KAD NEBERODOMI POPULIARŪS SPEKTAKLIAI?

Spektakliai baigiami rodyti dėl skirtingų priežasčių. Jūsų minėtas spektaklis buvo nutrauktas dėl to, kad mes tiesiog pasenome. Visi vaidinome jaunuolius, o iš tikrųjų mums visiems jau buvo per penkiasdešimt metų. Spektaklyje „Geltonų plytų kelias“ aš vaidinau mergaitę Dorotę, kol man suėjo trisdešimt. Gal trisdešimties metų dar gali vaidinti jauną mergaitę, bet vėliau gali atrodyti juokinga, jei pagyvenę aktoriai vaidina jaunuolius.

Kita priežastis – spektakliai pasensta. 2000 metais sukūrėme spektaklį „Taisyklė Nr. 1, arba Sapnuoti Vilnių draudžiama“, jis tuo metu buvo labai populiarus ir aktualus, bet dabar pasikeitę laikai, problematika paseno. Kas porą metų į spektaklį įtraukdavome naujų dalykų, bet vis tiek atėjo laikas baigti jį rodyti.

TAIGI SPEKTAKLIAI PASENSTA IR BŪNA NUTRAUKIAM. KIEK KITAIP YRA SU SERIALU „GIMINĖS“, KURIAME JŪS VAIDINATE DAUGYBĘ METŲ. KAIP ATSIDŪRĖTE ŠIAME SERIALE?

Pati pirma scena buvo nufilmuota 1992 metais. Joje vaidinau aš ir Vytautas Rumšas, mes buvome pirmieji aktoriai, kurie pasirodė kadre, filmavimas vyko prie Neries upės. Kodėl mane atrinko vaidinti šiame seriale, reikėtų klausti režisieriaus.

Mano gyvenime buvo daug dalykų, kurie Lietuvoje vyko pirmą kartą ir aš turėjau galimybę juose dalyvauti. Dabar yra daug lietuviškų serialų, o „Giminės“ buvo pirmasis. Jis buvo filmuojamas kaip kinas, tuo metu niekas nežinojo, kad serialą galima iškepti per mėnesį. Mes serialą filmavome visus metus, per mėnesį būdavo

nufilmuojama tik viena serija. Įdomiausia buvo tai, kad vaidindami „Giminėse“ mes senome natūraliai, vaidinant kurioje nors scenoje man nebereikia režisieriaus klausti, kaip vaidinti, nes mes viską jau išgyvenę.

KAJ JUMS REIŠKIA VAIDINIMAS ŠIAME SERIALE?

Kaip ir Keistuolių teatras, taip ir kuriamas Angelės vaidmuo šiame seriale yra labai svarbi mano gyvenimo dalis. Aktorius pasirinkdamas profesiją gauna dovaną – per vieną gyvenimą nugyventi daug gyvenimų. Seriale vaidinamos Angelės gyvenimas yra iš tikrųjų nugyventas. Eidama kur nors Antakalnyje iš praeivių kartais išgirstu, kad į mane kreipiamasi ne kaip į Iloną, o kaip į serialo „Giminės“ personažą Angelę.

KAIP ŠIAIS LAIKAIS JAUNI AKTORIAI YRA PAKVIEČIAMAI VAIDINTI SERIALE?

Kaip ir seniau, sprendimą dėl aktoriaus kvietimo filmuotis priima režisierius. Peržiūrimos aktorių nuotraukos, išklausomi atsiliepimai. Taip pat svarbi scenarijaus autoriaus bei prodiuserio nuomonė. Vykdomos atrankos, jose tenka dalyvauti tiek jaunesniems, tiek vyresniems aktoriams.

KAIP DIRBAMA SERIALO FILMAVIMO AIKŠTELĖJE?

Dabar serialą „Giminės“ filmuojame visiškai kitaip negu prieš kelis dešimtmečius. Seniau gaudavau vienos serijos scenarijų ir viską filmuodavome paeiliui, o dabar visi aktoriaus vaidmenys nufilmuojami per kelias dienas, prieš atvykdama į filmavimą gaunu visą scenarijų. Taigi dabar filmavimas užtrunka trumpiau, bet viskas yra kur kas sudėtingiau, tenka šokinėti nuo siužeto pradžios į pabaigą, paskui vėl grįžti į pradžią...

Mano gyvenime yra buvę taip, kad scenarijų gavau tik atvykusi į filmavimą, bet įprastai stengiuosi scenarijų sužinoti iš anksto.